

[Finansministeren.]

50,1 pct. til 48,3 pct. Det er udtryk for, hvad der er sket under den nuværende regering. Og hvorfor er det sket? Det er sket, bl.a. fordi vor første, vor allerførste handling på skatteområdet jo var at nedsætte indkomstskatten med 2 mia. kr. via en nedsættelse af folkepensionsbidraget fra 3 pct. til 1 pct. Det er jo kendsgerningerne, og derfor synes jeg, man skal gå en lille smule varmt fra de tre borgerlige partiers side i den debat, vi har her. Den kan ikke tage de store omsving fra de borgerlige partiers side.

Jeg er klar over, at som situationen er nu, må vi sammen med SF alene gennemføre udskrivningsprocenten. Det er meget beklageligt, fordi det er et uhyre vigtigt tal. Som det er sagt tidligere, er meget af det, der sker her, noget, der minder om en finanslovbeslutning. Det er et tal, der er helt afgørende for, hvilke skatteindtægter staten kan få ind i 1974. Jeg tror ikke, det nytter at opfordre de tre borgerlige partier til at ændre deres holdning. Det må vi affinde os med. Så må socialdemokratiet og SF alene tage ansvaret for den økonomiske politik, der skal føres i det kommende år.

(Kort bemærkning).

Lombourn: Hvis finansministeren havde hørt rigtig efter, ville han have lagt mærke til, at jeg definerede, hvad man mener med multiplikatoren, men jeg skal gerne sende en duplikeret definition, hvis det ønskes. Jeg synes nu nok, det var temmelig overlegent, hr. finansminister, at kalde de embedsmænd, som i det økonomiske råd arbejder på at lave disse beregninger, for „unge mennesker“. Det afgørende i sagen er jo, at uanset at vi har haft nogle formodninger om disse ting — og det er fuldkommen rigtigt, at vi alle har haft disse formodninger — så har man nu fået sat tal på, og det er dog ikke ganske uden betydning. Hvad i alverden skulle man ellers overhovedet have økonomisk statistik for?

Så siger finansministeren: de fleste af os kender dette. Ja, nu ved vi det, nu har vi fået tallene, regeringen ved det også. Vi ved alle, at den finanspolitiske metode, man har valgt, er den ringeste, og at den bedste afviser man. Det er det, tallene viser, og

finansministeren indrømmer, at sådan ligger det. Man vælger den dårligste metode og afviser den bedste. Man kender resultaterne på forhånd.

Ove Hansen: Jeg vil gerne ligesom finansministeren give udtryk for min forbavselse over, at man ikke vil stemme for en udskrivningsprocent. Da vi fik det skattesystem indført, som vi nu anvender for statskatternes vedkommende, med en udskrivningsprocent, troede jeg, at partierne i folketinget altid ville stemme for en udskrivningsprocent. Jeg anså det for udelukket, at man kunne stemme imod. Man kan være uenig om udskrivningsprocentens størrelse, om den skal være 100 pct. eller maksimalt 105 eller 90 eller 80, og det kan man tilkænde give og vise ved et ændringsforslag til det, et flertal kommer med fra udvalgsarbejdet. Det burde efter min mening være den rigtige fremgangsmåde. Så vidste også befolkningen, hvad man ønskede med hensyn til udskrivningsprocent. Men det er noget andet at stemme imod en udskrivningsprocent, som man jo under alle omstændigheder skal have, men kan diskutere størrelsen af. Det er egentlig lidt forbavsende, at nogle partier i folketinget vil stemme imod en udskrivningsprocent.

Må jeg så tilføje: der har været talt noget om den hurtige behandling af udskrivningsprocentens fastsættelse, og det vil vi alle i folketinget være enige om. Da man i sin tid begyndte med kildeskattesystemet, fastsatte man udskrivningsprocenten i maj måned, men vi blev enige om i folketinget dengang, at det var bedst at fastsætte den på et så sent tidspunkt som overhovedet muligt, så vi bedre kunne kende finansplanen for det kommende finansår og de kommunale budgetter. Derfor har vi somme tider fastsat udskrivningsprocenten i september. Nu har vi ventet til oktober for at komme så nær de nøjagtige tal som muligt. Det anser jeg for en meget stor fordel.

I anledning af den tekst, vi har føjet til i betænkningen fra S' og SF's side om, hvordan vi mener skatteproblemerne skal løses, siger hr. Poul Schlüter: Ja men nu er der så lukket af for forhandlinger for fremtiden. Aldeles ikke. Vi vil meget gerne forhandle, naturligvis, om disse problemer, og vi så meget gerne, at det var 5 partier, der var